

בגוף אני מבינה

כשמיכל אדמוני מכפר עזה ניגשה לכתוב את ספרה הראשון, היא לא נאלצה לחפש רחוק אחר מקורות השראה • כמי שנאלצה להתמודד בגיל מבוגר עם נכות פתאומית, היא ידעה לספר בגוף ראשון על מה שעובר על גיבורת הספר "ראיתי צבעים בהירים"

* רומן בדוי על סיפור אמיתי הוא אולי ההגדרה המוצלחת ביותר לספרה הראשון והיפה של מיכל אדמוני מכפר עזה "ראיתי צבעים בהירים" (הוצאת ספרי ניב). אדמוני (51) מספרת את סיפורה האישי דרך מעלליה של אלה בת ה-26, שבי עקבות תאונת דרכים קשה מאברת את התחושה בפלג גופה התחתון ומאושפזת במחלקה 4 - מחלקת נפגעי עמוד השדרה בבית החולים השיקומי. כעת עליה ללמוד מחדש את נבכי גופה הרצוף, וגם את מערכות היחסים הישנות-חדשות עם סביבתה האוהבת.

לאסוף את השברים

בשנת 2007 נכנסה אדמוני לבית חולים במרכז הארץ לאחר שעברה פריצת דיסק. הניתוח שעברה נכשל והותיר אותה נכה. את חמשת החודשים שבייתה בבית לוויןשטיין למטרות שיקום היא כנראה לא תשכח לעולם. "את אסירה במחלקה שקירותיה צבועים בצבע שמנת צהבהב וריחות של חומרי חיטוי עומדים בה", נזכרת אדמוני, "כמוני גם אלה, הגיבורה שלי, נכלאת בתוך גופה, הגוף שפעם הסב לה אושר ואיפשר לה להגשים את חלומותיה. היא נדרשת לאי סוף את שבריה כל פעם מחדש לאחר שהיא מתרסקת שוב ושוב, ולמרות זאת היא מצליחה לרקום חברויות חדשות ולפתוח את ליבה לאהבה מפתיעה שנכנסת בהיסוס לחייה".

"מלבד סיפורן של הדמויות לא הייתי צריכה להמציא דבר על ההתמודדות שלה", מגלה אדמוני, המסתייעת בקביים על מנת ללכת. "מדובר בתהליך של פירוק והרכבה מחדש, בעולם שריח התרופות ואור הפלוריד סנט מעמעמים בו כל שביב תקווה. אך מעל לכל זהו סיפור אהבה. סיפור אהבה בין גבר לאישה ובין אישה לבין עצמה וגופה, למרות הנכות".

"תראי יובל, כל יום שעובר פה מומלא אותנו במחשבות, וככל שאני חושבת על כך יותר, אני מאמינה באמונה שלמה שאנחנו צריכים לעזוב את מי שהיינו ולהמציא את עצמנו מחדש. זה קשה נורא. אני לא חושבת שזה יכול לקרות על הפלנטה הזאת, אבל כשנצא מפה, זה מה שאני מתכוונת לעשות. אין אחד פה, שלא איבד דברים משמעותיים. איבדנו חיים שלמים, יובל"

(מתוך הספר)

טראנס של כתיבה

אדמוני נשואה לדורון ומתגוררת עימו ועם שני ילדיהם המשותפים - גיא (20) וגלי (14) - בקיבוץ כפר עזה ("קיבלתי שני ילדים במתנה מגישואיו הראשונים של דורון, לי ורון", היא מבקשת להרגיש).

"כשהייתי בבית לוויןשטיין השארתי מאחוריי בעל, ילד בן עשר וילדה בת ארבע וחצי, שבמשך חודשיים סירבה לדדת מידיו של דורון ולהתקרב אליי. זה עשה לי שמות בנפש. אחרי חודשיים, באחד הביקורים, היא התיישבה על המיטה שלי, רחוק ממני. הושטתי לה יד ולאט לאט היא התקרבה. ואז התחבקנו, וכל כך בכינו. מאז ועד עצם הרגע הזה גלי היא יד ימיני לכל דבר ועניין. ולאורך השנים גיא וגלי היו המעודדים הראשיים שלי בכל התקדמות שהייתה לי".

למה ספר ראשון רק עכשיו?

"החיים שלי מתחלקים לשניים. החיים הקודמים שלי נמחקו אחרי הניתוח ההוא. לכתוב תמיד כתבתי וגם תמיד חלמתי להיות סופרת. יום אחד יצאתי עם הלפי טופ למרפסת ומשם הכל התחיל. המילים לא נגמרו לי. כתבתי במשך שנה וחצי. לא יכולתי לעצור. הכתיבה

מיכל אדמוני. "אנחנו לא אחראים לקלפים שמחלקים לנו אבל אנחנו בוחרים איך לשחק בהם, ואיך שנשחק איתם כך ייראו חיינו" | צילום: בלהה אפשטיין

נהפכה לטראנס נהדר. היה לי ברור שאני רוצה לפרסם את הכתוב בספר. לשם כך גייסתי את העורכת הספרותית מריה אלוני, שבעזרת עבודתה המקצועית זה אכן נהפך לספר".

יש מסר בסיפור שלך?

"ברור. גם הסיפור עצמו וגם בעובדה שהספר יצא בכלל - שאנחנו צריכים לזכור שתמיד יש לנו אפשרות בחירה. אפשר לשבת ולבכות על מר גורלנו ולא לעשות חוץ מזה כלום, וכך להעביר את החיים, ואפשר לבנות את עצמנו מחדש ולנצל את ההזדמנות הנוראית שניתנה לנו לבחור מי אנחנו רוצים להיות".

להחזיר את הניצוץ

אדמוני עובדת במכללת גל לוויןשטיין - מכללה העוסקת בשיקום של אנשים שהחליטו לחזור למעגל החיים. "אני מנחה קבוצות במסלול שנקרא 'נתיב' ואני חלק מצוות מצוין. ביחד אנחנו מנסים להחזיר את הניצוץ לאנשים שכבה בהם האור. להביא אנשים לחשוב כמה דברים נפלאים יש בנו למרות הנכות. כמה אנחנו יכולים לצמוח ממשבר ואיך ניתנה לנו האפשרות, והיא החשובה מכולם, להמציא את עצמנו מחדש".

"האמת דרור, אני חושבת שחויץ ממני אף אחד לא יוכל להבין, ולא משנה כמה אסביר. אני כל הזמן אומרת שזו לא יבין זאת, אתה החבר הכי טוב שלי בעולם חוץ מיחלי, אבל כל עוד אתה דורך על קרקע יציבה, כל עוד דרגליים שלך נושאות אותך בבטחה ממקום

למקום, בלי לחשוב לשנייה על כל צעד שאתה עושה, כל עוד עיניך נושאות למעלה וממלאות את תפקידן המקורי, ומראות לך את העולם, ולא משמשות לך כבלי מאזן על הקרקע, אתה לא תוכל להבין"

(מתוך הספר)

"אנחנו לא אחראים לקלפים שמחלקים לנו", מסכמת אדמוני, "אבל אנחנו בוחרים איך לשחק בהם, ואיך שנשחק איתם כך ייראו חיינו. החיים שלי היטלטלו כאילו היו סירת דייגים באמצע צונמי. הם התפרקו ואני הרי כבתי אותם מחדש כך שיתאימו לי במדויק. זה לא היה פשוט ולא קרה ברגע. לקח לי ארבע שנים להבין לאן אני רוצה ללכת. הספר הזה הוא תולדה של בחירת הדרך שלי. להביא את האופטימיות ואת הכוחות שבי לידי ביטוי ולתת לאחרים כוחות להמשיך הלאה, באומץ. נלקחו ממני המון דברים, ויחד עם זאת קיבלתי מתנות שלא הייתי מקבלת לולא מה שקרה לי. אני חיה חיים של מים ומאושרים בדיוק כמו שאני רוצה. אל תפחדו לפרוץ גבולות, לשבור מסגרות, לבחור בדרך שנכונה רק לכם. אל תפחדו להגשים חלומות. אז מה אם אני נכה, זה לא אומר שנגמרה בי התשוקה, הרצון להיות נאהבת ולאהוב, הרצון לחיות חיים שמחים וטובים".

ומה עם ספר חדש?

"יהיה כמובן", היא אומרת בשמחה, "אני בדיוק כותבת אותו".

השקת הספר "ראיתי צבעים בהירים" תתקיים היום (שישי, 23.2) בשעה 10:00 במועדון לחבר בכפר עזה. ■